

венъ ходъ на машинитѣ, съ гайдата отгорѣ на локомотива, съ веселія и ликуващъ народъ наоколо, той не виждаше нищо друго освѣнъ стихийното и побѣдоносно шествие на труда, на разума и на прогреса. И въ отговоръ на поздравитѣ, които получавахе, той свали шапката си и радостно я размаха надъ главата си. Младата учителка възторжено и мълчеливо наблюдаваше тоя чуденъ празникъ.

Двѣтѣ машини прѣминаха изъ село и влѣзоха въ двора на Вълчана. Тукъ тѣ щѣха да останатъ, докато дойдѣше врѣме за вършитба. Разпрегнаха воловетѣ, извадиха нови зелени бризенти и грижливо покриха съ тѣхъ локомотива и батозата. Най-послѣ тѣ бѣха прибрани на сигурно мѣсто. Никой не искаше да си ходи още. И хорото намѣсто да стане, както други пѣтъ, на мегданя до черквата, изви се и се залюлѣ въ двора на Вълчана. Събра се цѣло село. Толкозъ хора и такава веселба не бѣше имало въ кѣщата на стария чорбаджия дори, когато той бѣше подигалъ нѣкога тежки сватби на синове и дѣщери.

X

Мълчеливъ свидѣтель на това тържество бѣше и попъ Стефанъ. Изправенъ на мегданя до черквата, сложилъ рѣцѣ на патерицата си, той бѣше наблюдавалъ отдалечъ всичко. Стариятъ свещеникъ искрено се радваше, като виждаше, че враждитѣ и раздоритѣ въ селото поутихватъ и между хората се заражда повечко любовъ и сговоръ. Дружеството, мислѣше си той, свърши добра и полезна работа, сдружи селянитѣ, помири ги. Тази вършачка сжщо ще помогне много на селото. Попъ Дочо и Вълчанъ заслужаватъ всѣка похвала, задѣто тѣй залягатъ и се грижатъ за общитѣ работи. Наистина Вълчанъ злѣ се е смразилъ съ Добревия синъ, не е и правъ.